

HETILAP

A MAGYAR HÖLGYEK SZÁMÁRA.

Előfizetési díj : Vidékre postán, vagy helyben házhoz hordatva : Negyed évre (apriltól június végeig) 2 ft. új pénz
Félévre (júliustól december végeig) 4 ft. új p.

ENGEDÉKENYSÉG.

Nincsen boldogság ez életben csönd és béke nélkül. A család, melynél e két áldás hiányzik, lehet gazdag, előkelő; töltheti napjait vígan, fény és mulatságok közt; de a valódi, azaz belső, a kedélyben honoló boldogságot, nem fogja soha ismerni.

Egyik főtényező a boldogság elérésére, főleg ha a család számos tagokból áll, az engedékenység.

A hol sok a fő, ott különböznek a nézetek, hajlamok, ohajtások, ott sokféle az akarat.

Ha aztán mindenki csak saját akaratát akarja követni, saját nézetei s hajlamai szerént cselekszik, saját ohajtásai után törekszik, tekintetbe sem véve a többi családtag érdekét, kész a baj, zavar, egyenetlenség – szóval a családi viszályok.

Egy kis engedékenység legtöbbször tüs-

tént segítene e bajon, de fájdalom! épen e legszükségesebbike a tulajdonoknak csak ritkán található.

Igaz hogy ez nem a könnyü erények sorába tartozik, s hogy olykor sokkal nehezebb engedékenynek lenni, mint nagy-lelkünek.

A nagylelkűség többnyire tetemes áldozatokkal van összekötve; s ezek emelik lelkiünket, s bizonyos büszke önmegelégedést hoznak magukkal, mi nekünk jól esik, s hizeleg öntudatunknak; míg az engedékenység a leggyakrabban apróbb dolgok körül forog, sem büszkeséget, sem önmegelégedést nem gerjesztvén kedélyünkben, s olykor még egy kis keserü utóíz is hagyván maga után, ha érezzük mikép talán jobb, vagy legalább nekünk jobbnak látszó véleményt, áldoztunk töl a béke kedvéért.

Van elég ember ki nagylelkü tud lenni, — de sohasem engedékeny; ki panasza nélkül feláldozza vagyonát, állását, de ki a mindennapi életben nem tud engedékenységet tanusítani, még a legcsekélyebb dolgokban sem. Pedig éppen ily csekélységekől függenek, nem egyszer a házi béke és nyugalom, s az ember olykor inkább nélkülözne valami nagy föláldozást, mint azon mindennapi apró engedékenységeket, melyek — ha kölcsönösök — oly könyűvé s kellemetessé teszik az életet.

Ha minden ember ezt jól meggondolná, talán többen közülünk bírnának az engedékenység kellemetes tulajdonával; de kevés ember gondol, mielőtt szól vagy cselekszik; s mivel az első ösztön mindig az: hajlamunkat követni, természetes, hogy csak a kissé gondolkozó jellem bírhat engedékenységgel.

Vannak, kiket a természet megajándékozott e tulajdonnal; de hozzávetőleg csekély ezeknek száma; s a többiek csak igyekezet által tehetik e tulajdont magukévá.

Gondos, a gyermek tehetségét és hajlamát tanulmányozó szülők és nevelők, sokat tehetnek e részben is; de a tapasztalás mutatja, hogy e tulajdonra csak ritkán fordítanak különös figyelmet.

Többnyire éppen azon gyermeknek engedik meg, hogy testvérei s játszótársaitól követeljen engedékenységet, kit leginkább arra kellene szoktatni, hogy ő maga tanúsítson ilyet.

A gyengébbnek — ki már gyöngeségénél

fogva hajlandóbb engedékenységre, mindig engedni kell; míg az erőst, s következőleg önfejűbbet s akaratosabbat engedékenységre szoktatni elmulasztják.

Hányszor hallottunk ilyen vagy ehhez hasonló szavakat: Ugyan miért ellenkezel Andorral, Erzsi! jól tudod minő akaratos; megint baj és ordítás lesz ha nem engedsz.

És a gyöngébb Erzsi enged; Andor urfi, hallván e szavakat, még arra a gondolatra is jön néha, hogy valami szép tulajdon ez az akaratosság, melynek köszönheti, hogy mindig saját kénye s kedve szerint mennek a dolgok.

Minő következései vannak későbbben az ily bánásmódnak, elgondolhatni. Éppen az erőst s akaratosat kellene engedékenységre tanítani; de természetesen alkalmatlansággal s kelemetlen sirással stb. járulna; s a pillanat kényelmeért, a legtöbb ember kész föláldozni a jövőt; az az a reá bizott gyermek jövőjét, mely nagyrészt jelleme kifejlésétől függ.

Hány házasság volna boldogabb, hány családi kör vidámabb s kedélyesebb, hány társaság kellemetesebb, ha az illetők engedékenységgel bírnának? azaz engedékenységgel mások iránt; mert az engedékenység önmagunk iránt csak keveseknél hiányzik.

Pedig ha boldogok akarunk lenni, s másokat boldoggá tenni, legyen jelszavunk engedékenység, nem magunk, hanem ember-társaink iránt.

JÓSIKA JÚLIA.

N É P D A L.

Sűrű felhő borítja be az eget,
Meg is indul, innen-onnan csepereg . . .
Mint az eget, úgy borítja arczomat
Sűrű felhő, a keserű búbanat.

Addig esik, addig, addig csepereg :
Szétozsolnak egyszer a bús fellegek . . .
Hejh! nem oszlik szívemészítő bánatom,
Boldogságom mind hiába siratom.

Átölelte az eget a szivárvány,
Én vagyok csak, én maradtam csak árván!
Az a kis lány, kit oly forrón szerettem,
Mást ölel már, mást csókol már helyettem!

J Ö J J T A V A S Z J Ö J J.

Jöjj tavasz, jöjj, várva várlak,
Hozd el égi balzsamod! . . .
Lelkem a fájó búbanat
Szerte tépi — meghalok!

Tán ha nyilni látom ujra
A virágok ezreit,
Fátyolt vet a régi búra,
A reménység és a hit . . .

És ha megcsendül az árva,
A kifosztott völgy, berek,
A természet szent szavára
Lelkem ujjalag szeret.

ZELEMIR.

EGY ÉJ A CS—I VÁRKASTÉLYBAN.

1856 nyarán Erdély egyik legszebb részén a Maros vidékén bolyongtam.

Gyalog és egyedül; kisdud úti táskával vállamon, s egy vékony somfabottal kezemben, melylyel lépteimet könnyíteni s magamat a falvak vad és civilizálatlan ebei ellen védeni képes valék.

Más veszély már akkor Erdélyben nem fenyegette az utasokat.

Halankadtnak érzém magamat, jobbra balra, lépten, nyomon hős árnyat kínált az erdő.

Ha szomjas valék, nem kelle sokat kutatnom, hogy csevegő friss forrásra bukkanjak, mely a sziklák, rengetegek fehér szűz tejével felüdítsen.

Éhségemet a falvak kunyhói és a pásztor galyibák vendégszeretete néhány garasért mindig kész volt kielégíteni.

Igy bolyongtam össze a bérczek, rengetegek, sziklák rejtélyeit, s a méla szelid völgyeket, miknek zajtalan szent némaságát nem zavarja semmi, csak a madarak dalai a vén fákon, egy-egy csörtető vad a galyak között, s a melancholikus zenével zuhogó csermelyek, melyek minden akadályt leküzdve vad szenvedélyességgel sietnek hullámsírkokba — a Marosba.

Czél-talan, szeszélyes, irány nélküli kóborlás volt ez, minőket a föld kiváltságosai „kéjutazásnak“ neveznek, miknek azonban legalább költői része még a vagyontalanok elől sincs elzárva, ha ugyan kevésse megelégedni, s a gyalog utazás ezer apró kellemtelenségeivel és nélkülözéseivel szembeállni bátorságuk van.

Egyedül, egészen egyedül voltam.

Találhattam volna ugyan társat talán kóbor utamra, de szándékosan nem kerestem.

Azon édes benyomásokra, bátorításokra és vigaszra volt szívemnek szüksége, a mit a természet szent magánya nem tagad meg senkitől, ki árnyai közé zarándokol elpanaszolni szenvedéseit és reményt, biztatást kérni vándor utjának szomorú folytatására.

Ó szent, kifáradhatlan türelmű, jóságú természet, áldva legyen ékesenszóló némaságod; éltető, vigasztaló illatod; rejtélyes, önvizsgálatra ösztönző árnyaid; bámulásra, Isten imáadására kényszerítő nagyszerűséged, mely mindig megvigasztal és megnyugtat, szemünkbe tüntetve szenvedéseink, fájdalomaink, vágyaink, reményeink, életünk és egész lényünk semmiségét . . . parányiságát . . .

Áldva legyetek ti szelid, fényes csillagok, kik néma ajkaitokkal minden estvén ismétlitek nekünk: Bohó emberek, ti fénytelen árnyak, miért gyötritek magatokat büszke fájdalomakkal, ti parányok, semmik, kiknek elhervasztásához az időnek egy lehelletére is alig van szükség! . . .

Ó áldva légy te büszke nap, örök fény, örök láng, kinek minden sugára csak arra int bennünket: Rövid életü pór, használd gyorsan suhanó perczeidet, s szeress, szeress, szeress! . . . És áldva légy te rejtélyes, titokteljes kifürkészhetlen éj, ki elhozod az álmat, a csendet, az árnyakat a megnyugvást és a kibékülést . . . Bűvös tükör te, mely fogal,

mat adsz elménknek ama nagy örök rejtélyről, ama titokteljes, kifürkészhetlen árnyról, mit halálnak neveznek! . . .

* * *

Egy estvén a m. es.-i bércz fokáról, a cs—i völgybe ereszkedtem alá Cs. falvára, melynek tulajdonosa H. báró iskolatársam s fiatalkori czimborám volt.

Bár ez utazás folytán többnyire a csárdáknak és kunyhóknak adtam előnyt a paloták felett oly helységekben is, hol a tekintetesek és méltóságosak között ismerőim is voltak, ez alkalommal elhatároztam kivételt tenni, s balra hagyva a völgy szétszórt roskatag kunyhóit, a kastély, jobban mondva: várba vezető utra tértem, mely „mint elejtett szalag“ kigyózdott fel a falu végén álló büszke dombra.

Nem a fehérebb váncosok, puhább derékaly, illatosabb bor és gazdagabb asztal győzték le a füstös, szalmás fedelű házikók barátságos integetéseit, nem is a vágy, hogy viszontlássam barátomat, mert tudám, hogy ő Kolozsvárt van, hanem egyszerűen csak a kíváncsiság, vagy, ha szabad e kifejezést használnom, a költői ösztön, részletesebben megismerkedni azon regével, mely e várról kering, s mely sokban hasonlít ugyan azon borzalmas kísérteties történetekhez, miket minden odahagyott kolostorról és kastélyról, hisz, regél és nemzedékről nemzedékre áthagyományoz a környék naiv parasztsága, de mely mégis, összekötve azon valóban bámulatos eseménynyel, melyet ezen előtem örökre emlékezetes éjen tapasztaltam, megérdemli, hogy önök egy rövid félorát feláldozzanak átolvására.

Nem kelle soká bolyongnom és kérdészködnöm a kastélyban.

Mindjárt az előudvarban, vagy mint Erdélyben nevezik, csűrös kertben ott találtam a tisztartót, ki épen szénát rakatott kazalba.

Szürke attiláju, szürke haju, szürke bajuszu, negyven—ötven közötti egyéniség volt, jóságos, együgyü arczczal, kinek nagy fáradságába került azon tekintélyes szigort állandosítani vonásain, melyre a rakoncztalan cselédséggel szemben a tisztartóknak szükségük van.

Eleinte igen gyanús szemmel látszott vizsgálni poros czipőimet, kiseded battyumat,

és tökéletes mezei állapotban levő somfábotomat, s csak immel—ámmal fogadta üdvözetemet, de midőn ura nevét jó ismerősömként említém, egészen átalakult, nagy alázatossággal leemelte árvalányhajjal földiszított kalapját, s az addig fitymálólág kiejtett urból rögtön méltóságos urrá léptetett elő.

A jó ember fogalma körén kívül esett, hogy bárója oly emberrel lehessen ismeretségben, ki vagy nem zsidó, vagy nem méltóságos ur.

Közbe legyen mondva, Erdélyben annyi mindenféle külsejü, alaku, rendü és rangu méltóságos ur van, hogy valójában rám is illett némileg e czim.

Szeszélyből nem is tiltakoztam ellene, s ott létem alatt bitoroltam azt. Meg akartam kísérteni, hogy érzi az ember magát méltóságos czimmal, de őszintén mondhatom, hogy cseppet sem vettem észre, hogy rám valami különösen fölemelő hatással lett volna. Ez különben eredhet onnan is, mert jogtalan, bitorló téren valék, a valódi telivéreknél egészen más lehet az eset.

— A méltóságos báró ur nincs Cs. falván méltóságos uram! — mondá a tisztartó egész tisztelettel.

— Tudom; Kolozsvárt van. Hanem azért ha szivesen lát, itt maradok éjszakára.

A tisztartó meghajtotta magát, s kért, hogy kövessem őt szegény lakába.

Egyszerü, de kitünően rendes és tiszta szobába vezetett, hol két nőszemélyt találtunk.

A fiatalabbik az ablak zugában ült varró asztalkája előtt, az idősebb asztalteritással volt elfoglalva.

— Feleségem és Róza leányom, mondá a tisztartó, s miután megkért, hogy „méltóztassam helyet foglalni“, kisomporgott a szobából, hogy mint mondá a béreseknek rendeletet adjon.

Letelepedtem egy századokra készült izmos tölgyfa-zselyeszékbe, s megkísérlem beszélgetést kezdeni.

Nagyon nehezen akart menni.

Róza leányasszony a világért sem akart felpillantani varrásáról, kérdéseimre mindig anyjának kellett feleletet adni, s csak szünteleni pirulása gyanittatá, hogy ha szerencsétlenségre néma is, de legalább szép kis fülei nem szenvednek gyöngeségben.

Egy tökéletes kis vadoncz, kis mezei virág volt, az élet, erő egészségtől majd nem kicsattanó arczczal, gömbölyü telt tagokkal és fényes fekete fürtökkel.

Látván, hogy a lánykával nem boldogulok, az anyához fordultam, ki már épen nem volt oly félénk és szemérmes, s egyetlen kérdésre tiz feleletet is adott.

Mire a tisztartó egy rövid negyed óra után a szobába visszatért, a jó asszony mind Cs. falva, mind saját, mind a méltóságos báró viszonyaival úgy megismertetett, mint ha már éveket töltöttem volna e csendes vidéken.

A tisztartó látván a meghittséget, mely távolléte alatt köztem s felesége között kifejlődött, maga is jobban neki bátorodott, megkinált pipával, maga is pipára töltött, s megkérdezte: hogy ha nem sértené meg méltóságomat, hát hova utazom s mi járatban lennék?

— Hát kóborló diák vagyok, feleltem mosolyogva a kérdés naiv formáján, járok, kelek, bujdosok mint a fellegek minden cél és irány nélkül.

A tisztartó még együgyűbb arcot csinált, mint rendesen, s azt felelte, hogy: értem méltóságos uram!

Furcsa feleletem a kis mezei virág kíváncsiságát is fölébreszthette, mert minden szemérmetessége és félénksége daczára egész önfeledtséggel tekintett rám hamis bogár szemével, s nem állhatá meg, hogy kissé mosolyra ne vonja piros kis ajkait, melyeknek olyan jól állott a mosoly.

De csak hamar ismét elkomolyodott, s hogy rajtakapása zavarát elpalástolja, felugrott székéről s mint a zerge kiszökölt a szobából.

Nem is tért előbb vissza, mint párolgó leveses tállal kezében, melyet az asztalra helyezvén, felém fordult, s kecses, bár nem egészen művészi bók után, azt mondta, hogy tessék vacsorához ülni.

No csak hogy nem néma! — gondoltam magamban. Nagy kár lenne e kellemetes kis gyermekért! — és azután nem vártam másodszori felszólítást, mert mint azok, kik valaha gyalog utaztak, bizonyíthatják, az utazás e neme kitünő képességgel bir az étvágy szerzésre.

A tisztartóné asszony kitünő gazdasszony

lehetett, vagy lehet, — mert remélem, hogy e pillanatban is még kitünő egészségnek örvendő, ezt a vacsora után is bátran merem állíthatni, mert ha bár Erdélyben az embernek joga van a konyhára nézve némileg követelőnek lenni, (csak annyit akarok ezzel mondani, hogy Erdélyben a házi szakácsművészet kitünő magassági fokon áll.) e vacsora, tisztartóné asszonyom minden szabadkozásainak és mentegetődzéseinek daczára épen semmi kívánni valót sem hagyott fen.

Ha megemlítem még, hogy a mindinkább neki bizalmasodó és barátságosodó tisztartó valóságos „rózsamálit“ helyezett az asztalra, és hogy a kis mezei virág épen nem mutatá magát többé oly félénknek és szótalannak, bizonynyára elfogják önök hinni, hogy a szó legszorosabb értelmében pompás egy vacsorám volt.

No de ismét szokott hibámba, a bőbeszédü csevegésbe estem, és egészen elfelejtkeztem róla, hogy én önöknek nem egy csendéleti estét, a minöket önök mindennap találhatnak, hanem egy rejtélyes titokteljes várregét ígértem, a mi már valamivel ritkább dolog.

Midőn tehát már a beszélgetés javában folyt, kérdést intéztem a tisztartóné asszonysághoz azon mindenféle mende-mondákra vonatkozólag, mik a kastélyról keringnek.

Reméltem, hogy szokott felelés készségével a derék asszonyság ezen kérdésemre is azonnal választ adand, de nem úgy történt.

Mind öt mind férjét, mind a kis mezei virágot egészen elkomolyította e kérdés.

Arczokról a vidámság egészen tovatűnt, helyet engedve bizonyos ünnepélyes komolyságnak, mondhatnám borzadállynak.

Két három perczig senki sem felelt; tökéletes szótalanság, csend uralkodott.

Rászántam magamat kérdésemet másodszor is koczkatatni.

Ismét semmi válasz.

Végre a tisztartó rászánta magát a feleletre.

Sok mindent beszél a parasztság méltóságos uram, de ki adna hitelt minde mende mondáknak. Én legalább tudom, hogy nem . . . bárha . . .

— Bárha? kérdem mohón, nehogy ismét kiessék beszédfolyamából.

— Bárha az igazat megvallva, van is egy kis alapja a szóbeszédnek . . .

— De Gábor! — mondá ájtatos képpel s feddőleg a tisztartóné.

— De édes atyám! sohajtá a kis mezei virág, ki köztük legmegindultabbnak látszott.

De szerencsére Gábor ur a rémek egyik leghatározottabb ellenségével a „rózsamáli-val“ már sokkal mélyebb barátságot kötött volt, hogysen ez intő feddésekett kellőleg szívéré vehette volna, s azért nem is engedé magát zavartatni, hanem bátorsága felfrissítésére még egy tele pohár „felolvasztott aranyat“ kiürítvén, imigy folytatá :

— Hagyjatok nekem békét, nem vagyok én sem gyermek sem részeg, tudom én mit beszélek!

Mennyire volt igaza a derék tisztartónak, nem lenne helyén itt megvitatni, annyi bizonyos, hogy senki sem szólt ellene.

— Igen egyszerű az egész história méltóságos uram és nem is titok, tudja az egész világ, hát én is elmondhatom. A buta parasztság azt hiszi és beszéli, hogy itt a kastélyban az első emelet utolsó szobájában, mert a kertre néz, éjfélent éneket, nyögést és jajgatást hallani, de ebből egy szó sem igaz, én legalább, bár többször fenvirasztottam, soha sem hallottam semmi effélett, pedig csak nekem is jó fülem van!

A tisztartó itt megint szünetet tartott, és kihívó daczczal hordozta körül tekintetét a társasagon, de miután most sem talált semmi ellenmondásra, átlátta, hogy neki kell beszélnie.

— Az egész mese abból eredt méltóságos uram, hogy ez előtt mintegy ötven évvel, akkor még boldogult apám volt itt a tisztartó, nyugodjék csöndesen! . . . mikor, az öreg méltóságos ur, a báró ur nagyapja meghalt, s fia a mostani báró ur apja, a kastélyt megrenováltatta, hát az első emelet utolsó szobáját is, ugyan azt mely a kertre néz, s mely réges rég óta befalazva állott felnyitották, s abban két csontvázat találtak egymással összelelkezve. Ezt aztán a nép megtudta, s azóta jár a beszéd az énekről, meg a jajgatásról . . .

A tisztartó itt sokat jelentőleg elhallgatott, azután szó nélkül, komolyan megtöltötte poharát, kiürítette azt s azután még többet jelentőleg ismét elhallgatott.

A tisztartóné asszonyság, minthogy már az előtt is hallgatott volt, hát csak folytatta azt, csak hogy már több lemondással. A tisztelt asszonyság talán soha sem hozott a komoly illemnek nagyobb áldozatot, mint ez alkalommal. Ezt arcának mártyni kifejezéséről első pillanatra le lehetett olvasni.

A kis mezei virágnak legkönnyebb volt. Az ő hallgatása szónoklat volt, mert szép hamiskás szemeit (a környék ispánjainak veszedelmét) annyi bájjal, annyi kellemmel tudta földresütni, komolylyá szedett vonásain daczos állásu ajkain és édes anyja mintájára, kissé félre hajtott önmegadólag szemrehányó fejállásán annyi öntudatlan kacérság, (ha ilyesmi létezik) annyi szeretetreméltó naivság „ömlött el“, hogy akár órákig ellehetett volna rajta gyönyörködni.

El is gyönyörködtem volna, ha . . .

Ha . . . ej! kimondhatom már, hisz már bevallám, hogy gyalog utaztam : ha annyira bádgyadt, álmos és kimerültnek nem éreztem volna magamat.

Azért is a rege kérdésének tovább vitását határozottan mellőzvé, oly tekintetét öltöttem, hogy megpillantására tisztartóné asszonyságnak lehetetlen volt meg nem kérdezni, hogy :

— Talán álmos is már a méltóságos ur?

Ezen kérdésre (feltámadván bennem a regényes kandiság) azzal válaszoltam, hogy egy nagy kérésem lenne.

A tisztartó ur már meglehetősen ellágyult és elálmosodott állapotban volt ugyan de még sem annyira, hogy egész lelkesedéssel (ó áldott rózsamáli!) becsületére fel ne fogadja annak teljesítését, bár mi legyen is az.

— Én nagyon gyönyörködöm a kisérteties történetekben, azért ha lehetséges, igen szeretnék abban a szobában alunni, a melyről a rege beszél.

— Jézus Mária! sikoltották ugyan egy pillanatban, ugyan egy hangon tisztartóné asszonyság, a mezei virág, tisztartó ur, és a pisze szolgáló, a kiből a felszolgáló cselédség állott.

Ilyen előzmény után elképzelteti a jó olvasó, (kinek türelmét még több részlet előszámlálásával tántoritani nincs bátorságom) mikint nem kis fáradságba és rábe-

szélésbe kerülhetett, míg ez ohajtásomat keresztül vihettem.

Végre a tisztartó kijelentette, hogy hát nem bánja, történjék úgy a mint nekem tesszik. Ő eleget beszélt, eleget kért, s azért nem is vállal legkisebb felelősséget is magára, sem Isten sem méltóságos báró ura előtt.

Azután lámpát gyújtatott, s a szolgáló kíséretében, vagy is inkább vezetése mellett, mert ez vitte elől a lámpást, felvezetett a kastélyba.

Tökéletes vén, rejtélyes, középkori épület volt ez, szűk lépcsőzetekkel és keskeny hosszú folyosókkal, melyek halvány lámpák mellett úgy vették ki magukat mint ér-utak a bányákban.

Csend, zajtalanság, ünnepélyesség uralkodott az egész nagy laktalan épületben,

melynek e némaság még nagyobb hasonlóságot adott a kolostorokhoz.

Végre egy csomó tekervényen és egy végtelennek tetsző folyosón végig menve, egy szoba előtt megállapodtunk, melynek ajtaját a tisztartónak csak nehezen sikerült felnyitni rozsdás kulcsával.

A szolgáló egy vén tölgypadra, Isten tudja, mely évből, mely e szobában a divánt pótolta, hirtelen ágyat rögtönözvén, urával egyetemben jó éjszakát kívánt és eltávozott.

Egyedül maradtam.

Nem hallatszott semmi csak a távozók lépteinek mindinkább gyöngülő kopogása a folyosók durva padlázatán.

Végre ez is elhalt, és azután nem hallatszott többé egyéb . . . csak szívemnek önkénytelenül sebesebb dobogása . . .

(Vége következik.)

BALÁZS SÁNDOR.

E L V Á L Á S.

Átkarolsz zokogva, és kérsz, hogy maradjak,
Szép szenvedő angyal! de minden hiába.
Közös boldogságunk száli szétszakadtak
És fel van riasztva lelkünk legszebb álma.
Úgy elválnak mint egy folyamnak két ága,
Én rohanok éltem zajos tengerébe;
A te utad mint a völgyi patak játszva
Vezessen mosolygó virágok ölébe.

Nem megyek egyedül, kísér hű társképen
Vigasztal és biztat a te szelid képed,
Ez elsötétülni nem engedi éltem,
Nem enged ez soha elfeledni téged.
Te itt maradsz kedves családod körében
Adott az ég neked szerető családot,
S hidd el a szeretet a leggyöngédebben
Ápolja a sebet, mit szerelem vágott.

Vágylak vigasztalni, de te nem vidúlhatsz
És reám füződöl most még szorosabban,
Gyötrő válaszul csak forró könyvet hullatsz,
És szívem megrendül, a mint szived dobban.
Ó tehát csak azért volt oly szép jelenünk,
Csak azért nyertük e drága kincset tőle,
Hogy mig azt a multnak átadni rettegünk
Csak kétségbeesve nézzünk a jövőbe?

Nem! legyen e nehéz percz keserve áldott
Legyen ez szerelmünk védő ereklyéje,
Győzze le az időt, győzze le a távot
Feledékenység soh se lépjen föléje.
Most Isten veled hát! szakadj le szívemről,
Mint a nap az égről, ha közelg az este,
Hogy a viszontlátás hajnala ha eljön
Ragyogóbb örömmel borulhass keblemre!
ARADI BÉLA.

N E L L Y C Z I P Ö J E.

(Egy szerelmes történet.)

I.

A mi Nellynk egy ragyogó kis tündér.
Épen tizenhét éves. A környékbeli fiatal
emberek fele halálban udvarol neki, ha-
nem ő egyformán fagyasztólag hideg vala-
mennyi iránt, és veszedelmes kék szemeivel

mindamellet is előidézi köztük azon pusz-
titó hatást, mely fiatal emberekre tekintő
szép szemeknek, emberemlékezet óta min-
denkor kikerülhetlen eredménye szokott
lenni.

Velem minden szívügyeit közli; én az ő
öreg barátja vagyok, és legrégibb csodálója,

és pedig még azon időkből, midőn legelőször karjaimba ugrott, hogy csinos babáját megmutassa, melyet édes atyja a megelőző napon hozott a városból. Mint gyermek, elmondta nekem legtitkosabb terveit babái öltöztetésére, s egyéb játékszereire nézve, és megmutatta szép képeskönyveit. Most midőn babáit odahagyta, és fontosabb tárgyak veszik igénybe figyelmét, mindenben tanácsért jő hozzám, és elmeséli apró élményeit. Leülünk egymás mellé a sophára, vagy ha meleg van a terasse-ra, s én azután megtudok minden titkot. Soha se hallgattam én közleményeit azon hitetlenkedő s elbizakodott mosolygással, mely mondani látszik: „Gyermek, én sokkal idősebb vagyok mint te. A te gyermekes előítéleteid kicsinységek oly nagy bölcsészhez, minő én vagyok. Én a te bohóságaidon, szeszélyeiden, kaczerkodásodon — csak mosolyogni tudok“. — Nem, épen ellenkezőleg; ha Nelly jő, ráhajol vállamra, és sötétkék szemével feltekintve, legujabb „kis élményét“ fülembé súgja — én soha se mondok egy bíráló szót is, és nem is nevetek; legkomolyabb figyeléssel hallgatok rá, s abban áll jutalmam, hogy ő egész szívét feltárja nekem.

Természetesen, Nelly azért oly bizalmas hozzám, mert soha se árultam el. Az ifju urak igen jól észrevették, hogy az öreg ur, ki vagyona hajótöréséből épen annyit mentett meg, mennyire szüksége van, s övéivel kis jószágán él, egészen be van avatva a kitanulhatlan Nelly titkaiba, sőt tanácsadója neki. Ostromolnak is minden kitelhető módon, hogy szószólójuk legyenek. A mult héten is küldött Charley Blanck „legalázatosabb tisztelettel“ egy pár kövér fázánt, melyet én még életemben nem láttam, s egyuttal tudatá szándékát, miszerint mielőbb meglátogat, azon „szerény reményben“ hogy egyikét dicső történetet halland tölem a régi jó időkből, s azoknak „kitünő férfairól“, kik nekem egytől egyig „barátaim“ voltak. Tom Hoskins öt mérföldnyi kerülőt tett, hogy egy engem illető csomagot a postáról meg hozzon. Legrand Sándor egy láda legfinomabb törökdohányt küldött tegnapelőtt. Hanem én nem hagyom mindezen dolgok által magamat megvesztegetni, én nem fogom elárulni kis Nellymet. Irva van Virgiliusban: Timeo danaos et dona ferentes („Félek

a görögöktől, ha ajándékokkal jönnek is!“)

Ha jónak látja az ellenség, hogy fázánokat küldjön családom ebédjéhez, nekem pedig, és látogatóim számára, törökdohányt, lelkemre semmi kifogásom sincs ellene. Ezen fiatal uraknak szabadságában áll legmélyebb tiszteletet s legnagyobb szivességeket tanúsítani Nelly öreg barátja iránt, de azért nem nyernek én tölem legparányibb bizalmaságot sem. Ha elképzelhetlen udvariasságukkal és hizelgéseikkel körülvesznek, tántoríthatlan nyugalommal hallgatom őket végig, magamban pedig nevetek rajtuk, és azt gondolom: „Szerencsétlen furulyások, az én időmben is ismertem én ily lángészt eleget. Legyünk jó barátok, de ne nagyon bensőleg.“ Azután üdvözlöm őket egy főhajtással, — melyet Nelly „az ó iskola szerintinek“ mond, (ezzel bókot akar nekem mondani) — és a fiatal szerelmes urak előtt szabadon hagyom a csatatért.

Ha eltávoztak, Nelly és én bizalmas mosolyt cserélünk, s róluk beszélünk; de én nem bátorítom öt fel, gúnyos észrevételek tételére. Így megy a komédia tovább, napról napra, hónapról hónapra.

Nelly ugyanis erősen körül van véve. Annyi udvarlója van, mennyi egy éltesebb és okosabb nő fejében is zürzavart támaszthatna. Egyébiránt nem kell rossz neven venni nekem, ha megjegyzem, hogy a fiatal kisasszonyt gondosan és értelmesen neveltem. Szorgalmasan óvtam öt minden hiu önhittségtől. „Gyermekem, mondtam neki több ízben, bájaid, melyekkel birsch, csak azon adományoknak kifolyása, melyeket az Ég jóvoltának köszönsz. Nem te magad tetted mosolyodat oly beszédessé, nem magad öntötted szemeidbe ez igéző büveröt. Nem szabad hiunak lenned rájuk, vagy arra használnod fel, hogy azokkal tisztességes indulatokból játékot üzz. Ez adományok mulandók, hamar elrepülnek; ne légy gögös, mert gonosz történhetnék veled, hanem iparkodjál méltóan felhasználni azokat. Ez az egyetlen mód, a lelkismeret furdalásait kikerülnöd, melyek pedig eljöhethnének majd egykor, midőn öszülő hajjal vágyakodva tekintesz vissza a boldog ifju évekre.“

Ezenkívül elmondok neki mindent, a mi csak benyomással lehet rá, s ő őszinte arczával figyelmesen hallgatja; én aztán azt gon-

dolom, hogy tanácsaimnak eredménye lesz, s azok a kis tündért diadalai közepette is majd korlátozni fogják, hogy el ne ragadtassék. Természetes, hogy olykor mindamellett se tud győzelemmámorán annyira erőt venni, hogy ne remegtesse az uralkodói pálczát, melyet a tabouretje körül térdelő bolondok erővel kezébe adnak. Sokszor volt az eset, hogy mint szívek királynéja, valóságos királyi hatalmat gyakorolt hódolói fölött. De szívében mindig jónak és észélyesnek mutatkozott, nem zsarnokoskodott ő rabjain és rabszolgáin soha, még akkor sem, ha ártatlanul tehetne volna. Mindig kegyelmes volt, nem élt vissza a tréfával, hogy a fiatal embereket kétségbeejtse; és ha voltak, kik nevettek imádói bolondságain, bátran és tiszteletgerjesztőleg lefegyverezte a rossz akaró kritikát.

Azonban tán nagyon is terjedelmesen jellemzem a fiatal leányt; végre át kell már térnem azon dolgokra, melyek e perczben kiválóan foglalkodtatják Nelly kisasszonyszívét.

Meg kell jegyezmem, hogy a fiatal emberek nagy sokasága közt, kik Nellynek hosszabb idő óta udvarolnak, kettő van, kik a többit láthatólag tulszárnyalták, s úgy szólván ők a tulajdonképi vetélytársak. Nemrégiben felkeresett Nelly, s arcza magasabb pirosságából láttam, hogy valami érdekes történt; azt is tudtam, hogy a két nevezett úrral sétálni volt, s minthogy már eltávoztak, ő most bizonyosan azért jő, hogy búját, melyet valami, hármajuk közt történt eseménynek kellett okoznia, résztvevő fülekbe súgja. Ez okból titokteljes arcot öltve, ez által jelentém, hogy készen lennék mindent, a mit a fiatal kisasszony közleni óhajt, kétszeresen zár és lakat alá tenni. Nelly egészen közelém ült a sophán, vállamra támasztá fejcskáját, és panaszos titkolódzó hangon susogá :

— Valóban rettenetes, kedves nagybátyám; azt hittem, hogy az ön jó régi udvariasságából van még valamicske e világon, de tévedtem.

Ezen hizelgő bevezetésre én nem feleltem semmit, hanem közelebb vontam a hölgyecskét, s figyelmesen tartottam neki füleimet.

Nelly hangosan felnevetett, azután ismét komoly képet öltött.

— Ön, kedves nagybátyácskám, kedvesebb nekem minden másoknál, kivált ezekenél a bókoló ficzkóknál! Mit mondok, kedvesebb? — s ezerszer kedvesebb. Ők kizártak volna, hogy megtudják, mi történt, és én nem mondtam volna nekik egy szót sem. A fiatal urak mindig gondolják, hogy a fiatal leányoknak nagy titkaik vannak, midőn egy titkuk sincs; a leányok csupán úgy tesznek egy kicsit, mintha egy volna nekik. Ön, uram, ön nyugodtan hallgatja mindezeket, és ez egy kissé . . . túlságos bölcsesség öntől.

Nelly megállapodott ezen erkölcsi szemlélődésnél; panaszára gondolt, melyet előadni akart, és ujolag felvette komoly arcját. Mi engem illet, én nem szóltam, én hallgattam. Ezen okos taktika meg lett jutalmazva, Nelly rátért a dologra.

— Harry Dale — szólt, — igen műveltnek hiszi magát. A legelőzékenyebb gentlemannek tartatik, és kétségkivül igényli, hogy én, azután is a mi történt, még mindig annak tartsam.

Én türelmesen váraкоztam, hogy megtudjam, mi történt hát; nem is csalódtam.

— Sétálni mentünk; folytatá Nelly, a nevezett uron kívül Hertherton Wilby is velünk volt, és a folyam fölötti hídra értünk, nagybátyám. Én a karfára hajoltam; ekkor hirtelen eszembe jutott, hogy megtudhatnám melyik — szeret jobban. Ön tudja mit akarok mondani, kiállhatlan ember, hisz oly gúnyos tekintettel néz rám. Én azt akartam mondani, hogy melyik viseltetik hozzám nagyobb — barátsággal. Kis cselte gondoltam ki, mely megszerzendette nekem az óhajtott tanubizonyságot. Lábamat a karfa alsó szélére tettem, (Nellynek végtelen szeretetreméltó apró lábacska van;) és cipőmet esetlegesen, érti ön nagybátyám — de ön megint nevet, uram, várjon ön! — tehát egészen esetlegesen a vízbe ejtettem. Nézze, ez volt az, nem szép? bronz-szinü maroquin, zöld himzés és vörös rosettek.

— Ezt ejtetted a vízbe? Nos, valósággal, nagyon nehéz lehetett megoldanod a — problémát, Nelly . . .

— Én tudni akartam. Nos! a cipő lebu-kott, ismét a felszínre jött, s mint egy csónak uszott tovább. Magam körül láttam Harry Dale urat és Hetherton Wilby urat, nem Hetherton Wilbyt, és Harry Dale-t,

mert az utálatos Harry kiállhatlanul feszes. Gondolja ön, hogy csak egy lépést is tett? nem ő nagyon előkelő volt ahoz. Könyökével a karfának dölve, legkevesebb sem látszott tekintetével találkozni akarni, az ifju ur. Ez utálatosság. Sőt még azt mondta, hogy cipőm valóságos csinos kis csónak. Ez fogalmat ad szemtelenségéről.

— Hm, mondom, e bizony nagyon hüvös viselet volt; és Hetherton Wilby, mit tett ő?
— Ő igazi gentleman-módra viselte magát. Lefutott a vízbe — egészen bele, s visszahozta cipőmet. Az egész visszajövet egy szót se váltottam a kevély Harry-vel. Nem volt borzasztó az ő viselete?

(Folyt. következik.)

A M Á S O D I K Á B R Á Z A T.

Némely emberrel megtörtént már, miszerint magát megpillantani hívé. Valami hasonló történt volna szintén a híres magyar történetbuvár Belius Mátyással is, ki magát gyakran a kertben egy padon ülni látta. Ezen kettőslátáson alapulnak részben ama különös mesék a hasonmásokról, mint p. o. a Medardus testvér hasonmások Hoffman ördögidézéseiben. Az ismeretes Laubmann tanár hasonlóképp látá magát kevéssel halála előtt ágya mellett egy koporsóban feküdni.

Itt ugy tekintjük a kettős látást mint egy betegség előjáróját. Egészen más tulajdonsága lenne a második ábrázat.

A másik ábrázat — second sight — mely második vagy kettős ábrázatnak is nevezetik, adatokban, eseményekben és tényekben áll, melyek vagy a legközelebbi jelenben vagy a jövőben történnek meg, a természetes ábrázat szemeinél fogva jelképi módon észre vehetni és pedig úgy, hogy a távollevő és jövődöbeli amellet a szem előtt mind jelenvő tűnik fel és jelképes előállításban szemléltetik. Azok, kik tehetséggel bírnak ily ábrázatokot láthatni, deuteroskoposoknak vagy általánosán látnokoknak neveztetnek. A látnok látványa ideje alatt nem mesterséges önkivületben vagy halálos meredtségben, hanem egészen eszméleténél van. Ezen második ábrázat Németország néhány környékén fordul elő, kiváltképp azonban Felső-Skótországban és a nyugati szigeteken, s úgyszólván a skótnak nemzeti jellege. Márton, Horst és Görres sok példákat gyűjtöttek arról, melyekből egynéhány elégséges, az olvasót ezen ábrázat sajátágaival megismertetni. Bow Dániel, egy borreskittagi lakos, egyike a sziget legbiztosabb látnokainak; a legmeghatározottabb bizonyossággal előre megmondá egy fiatal nőszemély halálát. Ezen látnok meggyőződése azon alapula, miszerint ő a nő szemfödélét közvetlen feje körül

látta tekergetve, mi természetes vagy erőszakos, kevés óra után bekövetkező hirtelen halált jelent.

Ugyan azon látnok előre megmondá egy gyermek korai halálát, mivel néhány szikra tüzet látott ugyan annak balkarjából kihullani, miközben az atya karjain hordozá. Az ábrázat nemsokára jóslata szerint beteljesedett.

Egy skót nemes, ki a másik ábrázat lehetőségét nem voná kétségbe, magához hivatott egy ismeretes látnokot a felföldről, hogy véleményét az azon időben befolyásgazdag Villiers György fölött meghallhassa. Mihelyest ezen látnok azt egy más ábrázatban észre vevé, monda: „Pisz, pisz, az el fog veszni, mellében egy tört látok“, és a herczeg valóban, mint tudva van, Felton kapitánytól mellbe szuratott.

Egy nappal előbb, minekelötte ötödik Jakab életét erőszakos módon elveszté, egy bizonyos Loudin Jakab, születésre nézve tekintélyes skót, ki akkoriban épen lázban betegen feküdt, megpillantá egy más ábrázatban az életveszedelmet, melyben a király épen forgott, és elkezdé a déli órában egyszerre könyörögve kiáltozni az övéihez: „Fel, fel, siessetek a király segítségére! a gyilkosok most veszik épen körül és készülöben vannak, őt megölni“. Néhány kétségbeesett hangos kiáltások után elkezdé keservesen sirni és monda: „Oh, már késő, a jó ur meghalt!“ Ezen órától fogva annyira megroszabodott beteges állapota, hogy közvetlen arra kiadá lelkét.

Leather kapitány, Belfasti parancsnok, az 1690-ik évben utazásában egy heves ütközet következtében elvesztett tizenhárom embert. Partraszállásánál a szigetre egy öreg pap jött elébe, ki szenvedett baját, és hogy a mellett tizenhárom embert vesztett, sajnálá. A kapitány a legnagyobb csudálkozással kérdé, hogy honnan tudja azt? Az öreg pap viszonzá: Tizenhárom gyertya által,

melyeket ő a másik ábrázatban a temetőn látott jönni.

A Deuteroskopia azonban más tartományokban is elő jön. Midőn a würzburgi herceg-püspök, Wilhelm Konrad, az 1684-ik évben július 14-én még jó egészségben Veitshochleimi kert parkjaiban egy vízi sétahajózást rendezett és az unterzelli zárdá mellett elhaladt, nővére, ki a zárdá fejedelem asszonya volt, annak ablakaiból egy fekete szemfedéllel befedett gyászpadozt látott a hajó elő részében közel testvére előtt állani, ki, hogy a szabad

levegőt és kilátást élvezhesse, a hajón ezen helyet választá. A fejedelemasszony elalaványult, remegve vissza szökött s közel volt az ájuláshoz. Midőn kérdezték, hogy ily hirtelen mi történt vele, elbeszélé, mit látott. A többiek, kik kíséretében valának, abból nem vettek semmit észre. Igyekeztek rábeszélni, hogy az ábrázat talán csalódáson alapult volna, és ő ráhagyá s hallgatott csendesen. Azonban már ugyanazon év szeptember 8-án meghalt testvére, a hg. püspök, rövid betegség után.

(Németből).

H I R V Á S Á R.

B U D A P E S T.

— A kertészeti egyesület, bár e célra a jelen katonás idők nem igen voltak kedvezők, a hirdett határidőben, u. m. május 7—10 közt, igen szép növény- virág- és gyümölcs kiállítást rendezett, vagy inkább csak rögtönzött a muzeumi nagy termekben, melyek ez idő alatt felváltva a legszebb közönség által voltak látogatva. Legtöbb s ehhez képest legszebb látványt nyújtottak Lackenbacher Jakab ur küldeményei, kinek kertészete egymaga tizenhét virágcsoport által volt képviselve. Ezek közt a terem közepén uralkodott a tülvelűk (corniferák) egy igen szép példánya, számos különféle fajával, s egy másik csoportban a csodálatos tenyésztetű catleya mosieu, az orchideák családjából. Ginrich József kereskedő pesti műkertész virágzó hortensia-csoportja is meglepett, mindazáltal úgy tetszett nekünk, mintha a látogató szépek néhány a papucs virágokat nézdelte volna észrevehetőleg baljóslatu érdekeltséggel. Seiderhelm Ernő, szintén kereskedő pesti műkertész küldeményei között a figyelmet leginkább magukra vonták a számos válfajban képviselt angol képzeleti pelargoniumok. Ocker és társa cactusok gazdag gyűjteménye által voltak igen ajánlólag képviselve. Az ingyenczek pedig e látogatás után valószínűleg mindnyájan a kövér carfiolok és izmos spárgákkal álmodhattak, Bachus hivei pedig egyenesen Kosztka J. borcsarnokába rohanhattak, hogy az általa itt kiállított napsugár fényű palackborok által felingerelt itvágyuknak eleget tehessenek.

— Kletzer Ferencz, gordonkász hazánkfia, a meiningeni és szászkoberg-gothai herceg kamaravirtuóza, angolhoni és amerikai műutazásából haza térve, jelenleg fővárosunkban időz, azon célból, hogy itt a nemzeti színpadon bemutassa művészetét. Benne a mint e tény bizonyítja, erősebb a honvágy, mint Reményi Edében, ki szintén haza jöhetne legalább egy időre, de mindazáltal ő — még sem jön.

— Megjelent: Kotkodács csárdás. Zongorára szerző, és Madarász Mária nővérenek ajánlja Madarász Jenő. Ára 18 kr pp.

** A reduot felépítése ezuttal megint elmarad; a város tanácsa az arra kitűzött, közelebb lejárandott pályázati határidőt felfüggesztette. Mostanában másnemű redoutok építése van divatban.

** A több lelkes hölgy által, az akadémiai tagok munkálkodásának előmozdítására kitűzött aranyos pályadíj kérdése az akadémia egyik közelebbi gyűlésén megvitattatván, elhatározott, hogy köszönet szavaztatván a nemes hölgyeknek, másrésztől — miután a díjnak kizárólag az akadémiai tagok számára leendő kitűzése, részint nehezítő részint végképen gátló körülmények által akadályoztatik, s ez úton, különben se lenne óhajtott teljes siker remélhető, — a tisztelt pályatűző nők, azon gyöngédséggel, mely a midőn honleányi ajánlatukat el nem fogadhatja, teljesen méltányolja a nemes szándokot, fel fognak kéretni, hogy a pályadíj más irodalmi célra fordítsák, melyre az ország összes tehetségeinek nyitva álljon a verseny, s ez esetre az akadémia legszivesebb készséggel fog eljárni megbízásukban.

** A „Szépirodalmi Közlöny“ mely eddig hetenkint kétszer adatott ki, jövőre havonként kétszer fog megjelenni. Sajnálatos, hogy a közönség nem méltányolja annyira a derék szerkesztő félreismerhetlen törekvését és áldozatait, hogy ez intézkedés mellőzhető lehetett volna. A Szépir. K. egy igen fontos hivatású vállalat, nem kellene annak életét ily könnyedén kockára tenni.

** Tóth Kálmán 100 aranyos drámájának („Egy királyné“) főbb szerepeire Jókainé, Feleki Lendvai és Rónai készülnek.

** Jókai akadémiai székfoglaló beszédében a költő Zrínyi Miklósról fog felolvasni.

** A császárfürdő udvarán már czinczog egy kifürkészhetlen származású zenebanda. E fürdőhely bérlői ugyanis annyi dicséretet hallanak jobbról balról az ujdondászoktól, nem fog tehát

nehezen esni, ha megjegyezzük, hogy az említett cizinczogó társaság működése egyáltalán nem dicséretes tulajdonsága a fürdő-helynek, akár kiállhatlanságát, akár pedig még az ezen felüljáró „szerény igényei“-t tekintsük.

** Az idegenek névsorából értesülünk, hogy Karagyorgyevits Sándor hg ide megérkezett.

** A folyó hó 9-én ismét megnyitott műtárlat egyebek között 65 olajfestményt s ezenkívül öt pályaművet hoz, melyek közül a közelebbi egyesületi műlap fog választatni. Ezeknek tárgyai: „Sz. László és Salamon kibékülése Sz. István sirján,“ (értéke 1300 ft.) Klimkovics Ferencztől, Párisban; — „Zách Feliczián“ (értéke 1200 ft.) Orlaitól Pesten; — „Gerhard püspök megtagadja Aba Samutól a koronázást Csanádon 1041-ben (1000 ft) Lotz Károlytól Pesten; — „A Frangepánok megmentik Bélát a tatár üldözés elől (100 ft.) Molnár Józseftől, Pesten; — „Hunyady László (értéke nincs kitéve) Madarász Viktortól, Párisban.

** Mig a mi nemzeti színházunk mind csupa művészi nagyságokat (!) igyekszik szerződtetni vagy legalább vendégszereplésre megnyerni, addig az ujtéri Thalia-templom szerényen és épen ellenkezőleg (?) egyenesen világ-kicsiségekkel véli megközelíthetni ama magas célát, mit az ilyen természetű intézetek maguknak kitűzni szoktak, és talán hamarabb el is éri azt, mint az a másik, a maga ugynevezett nagyságaival. Az ujtéri színpad jelenlegi kicsiségei két kis chinai törpe, egy fiú és leány, akkorák mint egy-egy babszem, azt gondolná az ember, hogy azok a kis gnomok jöttek fel a föld alól, melyekről Józsika Miklós a szép „Bájjvirág“ történetében oly tündéri meséket mond. A színpadot chinai nemzeti ruhába öltözve, apró fogatjukon körülkocsikázzák, azután bemutatják magukat francia salon öltözetben is, a kis kisasszony természetesen crinolineban. Második fellépükkor körutat tettek a parteren és páholyokban, egy bemutató társaságában, ki közönséges nagyságu ember, de hozzájuk képest, egy kollegánk kifejezése szerint oly nagy mint a híres Mourphy, és törpéit mint valami vállrojtokat hordja magával.

** E rovatunk befejezésekor (maj. 11. délen) értesülünk, hogy ma reggel egy dunai csónak, mely 15 egyénnel a pesti partról a budai rudasfürdő felé evezett, egy vontató-gőzössel karambolozva felfordult. A rajtvoltak közül, mint mondják, csak hárman menekültek volna meg. Részletesebb tudósításunk a lap bezártáig még nem volt e mindenestre megrendítő szerencsétlenségről.

B E L F Ö L D

** Kassa városa, az odaérkezett Molnár-féle szintársulatnak azonnal 800 ftot adott át a színpad kellő berendezésére és a társulati szükségek előleges fedezésére. A közönség pedig azzal ipar-

kodott a színművészet iránti szeretetét kifejezni, hogy minden páholyt rögtön kibérelt 6 hétre; a zártszékek is csakhamar el lettek kapkodva.

** A jeles Fátyol Károly, Simonffy Kálm. társaságában már megkezdé körutját. Első zeneestélyét Szolnokon tartá; utjának főbb ponjai lesznek Czegléd, Körös, Kecskemét, Szeged, Szabadka, Baja, Szegszárd, Pécs, Siklós, Harkányi fürdő, Fehérvár, Komárom, Győr, Sopron, Pozsony, Debreczen, N-Várad, stb.

** Az öreg Mehádia-fürdőt nagyban csinosítják. A fürdőhelyiségeket új készletekkel látják el, szállásépületeket emelnek, s végre a régi sétányon kívül másik is van keletkezőben, mely rossz időben is használható lenne.

** Az erdélyi Nagyfalva helység majdnem egészen elégett. Egyebek közt báró Bánffy Albert szép kastélya nagyrésztben, továbbá báró Bánffy János kastélya, a ref. egyház, lelkészlak stb. egészen a lángoké lett.

** Tiszafüredről — írja a P. N. — kaszinó alakításáról és Molnár János haláláról értesítenek bennünket, ki f. évi febr. havában ment el Diogeneshez. Ki volt Molnár János? A megtestesült önzéstelenség. Ő volt az, ki fiatal ügyvéd korában a pesti Dunaparton egyszer ebéd nélkül sétálván, Józsa Gyuri által, (Jókai halhatlan „Magyar Nábob“-jának részben mintaképe,) uradalmi ügyvédnek felfogadtatott. Ő volt az, ki Józsa Gyurit egész 1847-ig minden díj nélkül szolgálta. Ő volt az, ki az egész széles Magyarországot egyik szelétől a másikig számtalanszor — besétálta. Ő volt az, kit Pozsonyból egy levéllel Kolozsvárig, és vissza, számtalanszor elküldtek; s midőn a választ megvitte, azon 25 váltógarasból, mely uti költség, és jutalom fejében neki adatott, még 5 garast visszaadott, mert ugymondá, el nem költhette. Ő volt az ki egy feketegyűrű pipaszárért Tiszafüredről Marmarosba, egy nyirfásépőért pedig N.-Váradra ment egy — jó szóért! Ő volt az, ki soha senkitől ingyen semmit el nem fogadott. Egy szóval, ő volt az, kiről Jókai egy adomában azt mondja, hogy ennek az embernek mégsem emelnek monumentumot!

** A temesvári magyar lap ezen „beküldött“ cikket hozza. T. szerkesztő ur. Engedjen ön az ideiglenesen itt letelepült Karagyorgyevics Sándor, Szerbia volt uralkodó hercege, f. évi apr. 14-én ujon született fiával Arzénnal, husvét hét-főjén a temesvári keleti egyházban végbement keresztelésről becses lapjában nekem néhány szót. Nem akarom a fejedelmi keresztelési ünnepélyt leírni, melyen a Csernovics család magyar diszruházata, a fényes menet alkalmával különösen kitűnt, egyedül annak történelmi nevezetességét emelem ki, melyet ezen ünnepély, azon körülmény által, hogy egy ős szerbmagyar család fia, Csernovics Péter, egykori temesi gróf és főispán, tartotta mint keresztapa a hercegi ujonszülöttet a keresztvizre. Sajátságos e két főuri családnak hazánkban

találkozása. Karagyorgyevics herceg, fia a hős Czerny Györgynek, Szerbia megszábadítójának, Csernovits Péter pedig azon család ivadéka, mely Montenegrónak hercegeket adott, s mely hazánkban a történelem szerint Csernovics Arzen patriarchával vette kezdetét, ki királyi meghívás folytán telepíté le az aldunai s bánsági szerbeket. Csernovics Péter a volt főispán és temesi gróf, kit köztünk oly rég nem láthatánk, s kinek ős deli külseje s diszes magyar nemzeti öltözete most annál kellemesebb benyomást tett a jelenvoltakra, soha nem felejté el ugyan szerb származását, de azt nem is választá el a magyar haza igényeitől, anynyira, hogy sok magyar főúr, ki magát Árpád vezéréiről származtatja, példát vehetne tőle hazafiságban, és családja neveltetésében. Szép jelenet volt az ifju Arzen herceg keresztelése mellett ily tekintélyes két szerb főurat hazánkban egyesülvé látni.

** A cs. kir. postahivatal hivatalos tudósítása szerint a levél és szekérposta járása Szardiniába felfüggesztetett. Egyedül az olaszországi hadsereghöz vagy ottani polgárokhoz intézett levelek és egyéb küldemények fogadtatnak el szállítás végett.

** Havi Mihály, a kolozsvári nemzeti színház igazgatója, a 100 aranyat nyert „Telivér“ című vigjáték szerzőjét felkéri, sziveskedjék vagy egyenesen hozzá Kolozsvárra, vagy Kaczvinszky Jánoshoz, a pesti nemzeti színház tagjához, mint ügyvivőjéhez intézendő levélben nyilatkozni, ha vajjon hajlandó-e a fenirt vigjátékot a kolozsvári nemzeti színháznak előadásra átengedni, és mily feltételek alatt.

** Szabó szintársulata Aradról Temesvárra megy át, s viszont a temesvári német opera-társulat Aradra költözik.

K Ü L F Ö L D.

** Egy angol (ki is lehetne más?) ki megszámlálhatlan évek óta tünődik a világboldogítás nagy eszméjén, sok furásfaragás után rájött, hogy az emberek egytőlegységig hallatlan boldogok lennének, ha nem dohányoznának, sört nem innának, paletot-t és szemüveget nem viselnének.

** Csillag Róza oly váratlan diadallal szerepel Párisban, hogy a nagy opera a legfényesebb ajánlatokkal iparkodik őt megnyerni állandó szerződésre, mit azonban a művésznő, a bécsi cs. k. udvari színház iránti kötelezettségei miatt el nem fogadhat.

** A jóemlékezeteinkben levő kedves Bacherl, ki három év előtt annyi igyekezetet fejtett ki, hogy bebizonyíthassa a világnak, miszerint a „Ravennai viadort“ ő írta, most ismét hallat magáról, nevezetesen jelenti, hogy három hallhatatlan színművel van készen, tessék a német színházigazgató uraknak jelentkezni, nem nagyon drágára fogja azokat tartani.

** La Grange-nő Montevideóban énekel. Oly nagy iránta az általános lelkesedés, hogy valahányszor egy örhely előtt elmegy, a katonák fegyverbe állnak és tisztelegnek.

** A „Carlisle Journal“ közelebb elhalt szerkesztőjének, Mr. Steel-nek journalistikai érdemei méltánylásául, honfiai nyilvános emléket állítottak.

** A berlini indóház udvarában nemrég egy ifju grófi pár közeledett az I. osztályu vaggonsorhoz. Podgyászuk már mind fel volt adva, s épen maguk is a waggonba lépendő voltak, midőn a grófné a lépcsőről egyszerre visszahökken. Kereken kimondá, hogy ő be nem ülhet, s ezzel nagyon szeretetreméltó daczos tekintetet mutatott férjének, s szeme is lángolt. Azért nem akart belépni, mert ugymond, valakinek kellett lennie a waggonban a ki dohányzott. Hiába állt elő a férj a legszerelmesebb szólásmóddal, könyörgéssel, magyarázgatással, hízkeléssel — hasztalan! Ő lábával toppantott, és a boszankodás kifejezésével, mit Bacherl se tudott volna különben elszavalni, kiáltá. „Hogyan? Én ide üljek; s nem tudom, ki volt itt előbb? Lehetetlen. Ah! Megfojt az a pipa-füst. Én haza akarok menni, én nem utazom.“ — „De angyalom! . . .“ — Nem. Én nem akarok. „Nem akarok.“ Néhány körülálló hölgy és ur nevetve nézte e különös harcot. E közben megcsendült az ördögös füttyentés. Mit kellett tenni? A megszorult férj cselhez folyamodott, és susogva mondá nejének: „A legelső állomáson felnyitják majd a ládákat, s ha mi ott nem leszünk, valamennyi toillette-szeredet felkutatják . . .“ — A grófné megütődve tekintett férjére. „És még ily, isteni s emberi törvények ellen való lázasztó rettenetesség is történhetnék?“ kiáltá, s egy ugrással a waggonban termett. A férj sietve becsukatta az ajtót.

** A múlt héten tudunkkal, következő uj operák kerültek színpadra. Milanoban „Scilla Herczeg“, Petrellától; Nápolyban „La donna romantica e il medico omeopatico.“ (A regényes nő, és a hasonszenvi orvos) négy zeneköltőtől; Párisban „Le budget de sir Torlow;“ Menghetitől; Triestben „Giowanna Gray;“ Wiesbadenben „Carlo Rosa.“

** Berlin. A napokban egy éltes hölgy jelent meg egy nála sokkal fiatalabb férfival a tanácsháznál, hogy szándékba vett házasságukat a polgárlajstromba bejegyeztessék. A mint ismét kijöttek, a csarnokban egy fiatalnő csatlakozott hozzájuk, ki azonnal lármás pörölésbe keveredett az éltes nővel, s az utczára érve, a pörölés már tettleges viadalba ment át, mire a rendőrség mindkettőjüket elfogta. A vizsgálatnál kiderült, hogy a két nő: anya és leánya; a viadal pedig abból keletkezett, hogy utóbbi, az anyja s a fiatalember közti tervezett házasságnak ellenszegült. A fiatalember ugyanis tőle kevés idő előtt elvált férje volt.

** Cognac közelében egy öreg pórno, örökösének egy millió frankot hagyott.

** Párisban „Mihály, a rabszolga“ című új szindarab előadása esti 8 órától reggeli 2 óráig tartott, s a közönség türelmesen kitarotta. Mondja aztán valaki, hogy nem kitartó nép a francia.

** A szultáni színház számára ballet- és tánczkart szerveznek, mely feladat Nethib pasára van bízva, ki a császári konzervatoriumnak igazgatója, s azonkívül mint mondják, Törökország legkitünőbb zeneköltője. Az udvari színházban közelebb előadott új nemzeti zenedarabjai még a jelen volt külföldieknek is nagyon megtetszetek.

** A párisban elhalt oude-i királyné hies legyezőjét Klotilde hercegnő (Napoleon hg. neje) vette meg. A legyező kelméje smaragddal és gyöngyökkel gazdagon himzett fehér selyem. Fogantyúja elefántcsont és arany, rubbinttal, 17 nagy gyémánttal kirakva.

** Egy kis adomát beszélnek, mely Szilezia valamelyik városában történt, és a mely egyébiránt — máshol is megtörténhetett volna. Egy csődbe jutott kereskedő kérvénnyel kereste meg hitelezőit, utalványozzanak a tömegeből némi segélyt az ő és családja számára. A kérvény megvitatására tárgyalás rendeltetett, melyen a bukott, szivszaggató hangon panaszlá el helyzetét, s azon végzé, hogy holnap már nincs miből élnie. A tömeggondnok erre megjegyze: „A közadós panaszára nézve kötelességemnek tartom, tudatni a t. hitelezőkkel, hogy B. ur tegnapelőtt fényes villásreggelit adott, melyen a champagnei sem hiányzott.“ — „Vajon, megfizettem érte?“ — kiálta az fel teljes igazságérzettel.

** Joachim hazánkfia oly diadalokat idéz elő londoni hangversenyeivel, hogy maga a megközelíthetlen komolyságu „Times“ kifakad: „még a jelen mély fontosságu politikai események mel-

lett is kényszerítve vagyunk tért nyitni egyre megújuló diadalainak felszámolására.“ Hangversenyeinek tárgya nagyrészt Beethoven-darabok. A cytilap ezen szavakban fejezi ki ítéletét: „Hogy Joachim ur, mind a technikai virtuozításra, mind pedig azon bámulatos könnyűségre nézve, melylyel az örök időkre szánt műveket igazán fel fogja, és vissza adja, minden élő hegedűművészek közt legnagyobb és legtökéletesebb — az elvitathatlan, sőt azt ezentul senki még csak kétségbe sem vonhatja.“

** A világtudományosság nagy Nestora Humboldt Sándor báró, Berlinben e hó 6-án délután fél háromkor meghalt.

** Párisnak egyéb megcsodálni való intézetei közt van egy egészen sajátos; ez egy festészeti műterem, családi ősök arczképeinek levételére. Ugyanis, ki birni óhajtja dédapja, vagy dédősapja arczképét, elmegy ezen atelier-be, megnevezi a századot, a melyben a lerajzolandó élt, megmondja annak társadalmi rangját is, és ki fog elégittetni, vagy a készen levő nagyszerű raktárból, vagy egy egészen új kép elkészítése által. Ha valami családi hasonlatosságot is óhajt az ősi arczképre, ugy saját arczképét tájékozás végett átadja a művésznek, és az is meglesz.

** Egy itt-ott valahol Németországon először színre került darab előadása után, a jelen volt közönség kivánta tudni a szerző nevét. A rendező előlépett, s a szokásos háromszori meghajtás után mondja: Meyer Achill ur megnevezetlenül kíván maradni.

** Iffland százados születésnapját (apr. 19.) a berlini kir. színházban nagy ünnepélylyel tartották meg.

** Meyerbeer „Ploermeli búcsuja“ a würtembergi királynak van ajánlva.

T Á R C Z A.

NEMZETI SZÍNHÁZI JÁTÉKREND.

Május 4. Róma leánya. Ered. dráma Heggedüs Lajostól. — Eredeti darab, a jobbak közül; előadás a legjobbak közül; közönség, a leggyérebbek közül.

Május 5. Nóm meghalt. Ered. vigj. Kövér Lajostól. — Bocsássa meg a nemzet fölöttünk örökös génusza a pesti közönség szenvtelenségét és a mi kegyeletlen hasonlatunkat, de a mi nemzeti intézetünk igen hasonlít az olyan szállodához, hol több a szolga, mint a vendég. Bizony, bizony, vannak előadásaink, midőn aligha többen nincsenek a színpadon, mint a nézőhelyen. Legalább ugy látszik. Az ember szintén fél e rejtelmes ürességben, s hirtelen azt gondolja, hogy valami bezárt

templomban, vagy a lybai katakombákban feledte magát.

Május 6. Troubadour. Verdi azon operája, melylyel megmutatta, hogy neki nemcsak érzelme, de meglehetősen fantáziája is van. Stighelli ur, a barcellonai kir. udv. színház első tenorénekese, mint vendég másodszer lépett föl, ezuttal Manrico szerepében. Ismét nagy tetszés, sőt az elsőnél is jóval nagyobb, mert a színház, csak néhány hely kivételével, szépen megtölt. Szerencsére, mert most épen azon évszakot éljük, midőn a sötét magányt kereső vércsék és uhuk tészkelnek.

Május 7. Martha, vagy a richmondi vásár. Opera. Színházunk új tagja, Hofbauer Zsófia, először lépett föl, mint szerződött tag. A közönség őszinte örömmel fogadta hazánk leányát,

ki, ha jól emlékszünk, a Horváth Edmund-féle hazafias énekiskola növendéke, s pár évvel ezelőtt is már tetszés közt tette le első színi próbáját színpadunkon. Azóta sokat haladt, s tetsző színpadi alakja, igazán szép hangja és helyes énekmodorával bizonytal kedvence leendő közönségünknek. Az igazgatóság nak köszönetet szavazunk e nagybecsű nyereségyért, — mert valamint nagyon fájlaljuk, ha sokban balul intézkedik, ugy más részt senki nálunknál jobban nem örül, ha némely ügyben üdvösen jár el.

Május 8. A cigány. Népszínmű Szigligeti-től. A czimszerepben Zöldi lépett föl, mint szerződött tag, először. Kétségkívül legalkalmasabb színi egyéniség az ujjabbak közt, ki legalább egy helyet be fog tölteni. Prielle Corn. adta Rózsi szerepét, mint F.-Munkácsi Flóra — árnyéka.

Május 9. St. tropezi urnő. Francia dráma.

Május 10. Rigoletto. Opera. Stighelli ur utolsó fölléptével.

E G Y V E L E G.

(Ne panaszkodjunk a mai nők fényüzése ellen!) Dorottya, leignitzi és briegei hercegnő 1619-ik május 12-én fényes tánczvigalmat adván, leignitzi kastélyában többek közt meghivta arra Gierth Bálint cserző-varga s tanácsnok ifjú nejét is, kinek férje kiadási könyvében következő felszámítást lehetett később látni: 19 rőf damask-selyem: 18 tallér, 18 garas. Ezüst paszomántok: 11 tallér, 8 garas. Arany paszománt: 4 tallér. Ezüst himzésű és rojtos kesztyűk: 3 tallér, 8 garas. Egy pár németalföldi czipő, ezüst rózsácskával: 3 tallér. Fejkötő, ezüst abronccsal: 13 tallér. Legyező: 1 tallér, 18 garas. Csipkék: 7 tallér, 14 garas. A ruha csináltatásáért, 3 tallér, 12 garas. Apróságok: 3 tallér. Összen 84 tallér, 14 garas. — Ha a pénz akkori értékét vesszük tekintetbe kiderül, hogy a mostani legdrágább öltözékü piperés nő tánczvigalmi készülete ugyszólván egy harmadába sem kerül annak, amennyit Gierth mester uramnak kellett költenie azon szerencséért, hogy élete párja meghivatott a hercegnő tánczvigalmába.

** Egy hittérítő összehasonlításokat hoz fel az európai s chinai szokások közt, melyekből néhányat közlünk. Európában az irás balfelől kezdetik, s jobb felé halad tovább, Chinában megfordítva. Európában citromvizet isznak húsitőül, Chinában forró theát. Nálunk a kitüntető hely a jobb oldal, náluk a bal. Az európai orvosok betegeknek az evést megtiltják, az ottaniak megparancsolják. Az európai, tisztelete jeléül leveszi fővegét, a chinai felteszi. Nálunk a gyászszin fekete, náluk fehér. Európai ember rettegve gondol a halálra, a chinai előre örül neki, sőt ismerősek, rokonok, tiszteletük és szeretetük kifejezéséül koporsót küldöznek egymásnak ajándékba, mit keces em-

lékül szokás megőrizni, s fényüzési czikk gyanánt mutogatni. Maga a császár is örömmel gondol a halálra, s mihelyt a trónörökös megszületik, sirját azonnal megásatja palotája alatt, koporsóját pedig mint mondják, mindenütt maga után viteti.

** Midőn nagy Péter czár Franciaországban volt, Nesle marquis mindennap uj öltözetben jelent meg nála. „Ej, mondá a czár, nagyon rosz szabója lehet önnek, hogy soha se tud kedvére való ruhát varrni.“

H Á Z I K Ö N Y V T Á R.

Budapesti szemle. Szerkeszti és kiadja Csengery Antal. XVI. és XVII. füzet. E két füzet csekély kivétellel mind oly cikkeket tartalmaz, melyek, amellet, hogy alaposan tudományosak, kellemes tárgyaiknál fogva nők számára is azon arányban nyújtanak élvdús olvasmányt, minél nagyobb mértékben bir az illető hölgy a magasb szellemi ugynevezett belső műveltséggel. A „Magyar vezérek kora“ mint hazai történetünk egyik adaléka, érdekelheti a honleányt. „Goethe“ élet és jellemrajza Szász Károlytól — „a legujabb magyar lyra“ Erdélyi Jánostól — Petőfi Sándor ujjabb költeményeinek tanulmánya Salamon Ferencztől, oly cikkeket, melyek e füzeteket azon szerencsében részesítik, miszerint az előfizető tudós férjekén kívül még kifejezhetlen gyöngédségü kezeseké is megforgathatják.

Kordalok. Irta Zajzoni. Kapható a szerzőnél. Ára 1 ujf. Bécs. — Sok bizarr ötlet, végletes indulatok versbe foglalása, — de mindazáltal van egypár sikerültnek mondható, a hazafiui érzést erősen megkapó költemény is. Az egész pedig egy még forrongó, de sok költői elemet magában foglaló lelket gyaníttat, mely egyelőre szép reményekre jogosít, tudva azt, hogy szerző még a fiatalaság éveit éli.

Pásztorórák. Irta Szelestey László. Emich Gusztáv tulajdona. 107 lap. Szerzőnek legujabb, s kétségkívül legjobb verseit tartalmazza, melyek közül mult számunk hozott mutatványt.

Magyarország művelődésének története, különös tekintettel az anyaország, ugyszintén Erdély, Horvát és Tótország allamélete kifejlésére. I. füzet. Irta Kerékgyártó Árpád. Kiadják Buda Sándor és Krupinszky János. Pfeiffer Ferdinand bizománya.

Kegyeletek oltára. A világtörténelem drágakódarabjaiból. Építette Boross Mihály. Első füzet. Osterlamm K. tulajdona. A nép és tüzetesen a cselédség számára ajánlatos olvasmány.

Az elemi festészet. I. A tájfestészet. A kezdő művészek, műkedvelők s tanuló ifjuság számára. Jeles kutfők után írta Plachy Ferencz. A szerző költségén. Pest Müller Emilnél. Ára 42 ujkr. A jelen időbeli úri rend műveltségének egyik kiegészítő részét képezi a szépművészetek külön ágainak leg-

alább főbb vonalairól szerzett elmélet, hogy annak alapján képesítve legyünk a különféle műtermékek s előadások élvezetére, megvitatására. Annál sajnosabb, hogy irodalmunkban hiányzanak még a kézikönyvek, melyek a festészet, zene, és szobrász művészetekről némi általános fogalmakat terjesztenének az úgy nevezett „laikusok“ nagy tömege között. E szempontból üdvözlünk kell a jelen kis füzetet, mint olyan kezdeményt, melynek vajha minél sikeresebb és nagyobb mérvű folytatás lenne következménye.

Saphira. Történeti regény Erdély multjából. Irta Halmágyi Sándor. Három részben. Szerző sajátja. 1859. Kolozsvárott. Bizományosok Erdélyben Stein János Kolozsvárt, Pesten Ráth Mór. Ára a 3 résznek: 2 f. 60 kr ujpénz. — E regény epizódja pályadíjt nyert, s a K. K. tárczájában közöltetett. Azoknak, kik e szerzőtől még mitsem olvastak volna, s így tőlünk várnak tudomást, mondhatjuk, hogy szerző fiatal iróink tehetségesbejei közé tartozik. Jelen művét pedig a compositio mellett igen érdekes történeti alapja is ajánlja.

Ö R Ö K S Z É P E K.

Elmélkedés.

Elmaradtak immár tőlem az ábrándok,
Magam előtt rideg küzdelmeket látok.
Vajjon mért születünk?
Éltünk fele része kábaság és álom,
Más fele átküzdés a nyomoruságon,
S ott a sír előttünk.

Ha oly rövid, ha oly véges ez az élet,
Az ember egymásnak mért keseríté meg?
Élhetnénk békében!
Kincs-sovárgva üzünk lelki testi rablást,
Pedig vánkosunk csak olesó gyaluforgács
A sír kebelében.

Láttam felásott sirt, elbarnult csontokat;
Ők egykor viseltek fölméltóságokat,
Rangot, büszkeséget.
Mások kevélykedtek csábító szépséggel,
S hajh mindeniköket a futó idővel
Megevé a féreg.

Mosolygom a dölyfet és a hiuságot,
Gyermeklány az ember, szereti a bábót,
És örül magának,
Örül annak a mi csak futó sajátja:
Külfénynek, szépségnek; így örül a páva
Piperés tollának.

Az ember az embert, mint férget, tapodja,
Magát társainál hatalmasbna mondja,
Pedig oh beh törpe,
S ha a kérlelhetlen halál vele számol:
Mily kicsinynyé válik büszke nagyságából
Majd a sirgödörbe?!

Alkotunk magunk közt sorsot, rangot, czimet,
Hogy így szétszakítsuk a szívtől a szívet,
Egy Isten gyermekei.
Selyem szövetekkel, tengeri csigákkal,
Aranynyal, ezüsttel, briliánt sugárral
Toldjuk az embert ki.

Oh pedig életünk nincs e földhöz kötve,
Nem földi test az, mely fennmarad örökre,
De lelkünk sugára;
Mely ha a közjónak éltünk, visszafénylik
Sirunk ormairól késő nemzedékig
Életünk nyomára!

Legyünk egyszerűek s jók az emberekhez,
Jutalmunk az égben egykor a szerint lesz
A mint éltünk itten.
Minden örömünket, minden fájdalunkat,
Minden jótettünket, s rossz akaratunkat
Szamba vette Isten!

DÓZSA DÁNIEL.

M A G Y A R Á Z A T A

a jelen számunkhoz mellékelt divatképnek.

Első alak. Atlasz ruha, a deux jupes hálószövehólyagokkal, s fehér és fekete chantilly csipkékkel szegélyezve. Kivágott derék, keresztezett berthe-el, hasonló redőzettel. Hajék csipkékből és szalagokból.

Második alak. Sima velour ruha. Magas derék kicsiny hegyes vágánnyal s paszomántos redőzettel. Ujjak kettős nyilatú jockeyval. Creppkalap blonde szegélyzettel.

G A L A M B P O S T A.

Kalocsára, Törtelre, V. A.-hoz, M. Szigetre P. Sz. K.-hoz — magánleveleket intéztünk.

A Bucusu, — A Hattyú, — A Haldokló — Baesköi hangok közölhetlenek.

N.-Várad. Cs. S. A küldemény nem volt használható

Válba. Egészen el vagyunk feledve? Legalább csak feleletet kapnánk!

Pankota. A népdalok jók, de nem jelenhetnek meg.

Dalmi. Küldeményei tehetségre mutatnak.

Felelős szerkesztő: **Vajda János.** — Kiadó-tulajdonos: **Heckenast Gusztáv.**

Pest, 1859. Nyomatott Landerer és Heckenastnál. Egyetem-utca 4-ik sz. a.